

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2682/2019
28.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Тијана Петровић и Дарко Петровић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Регионални центар граничне полиције Пријеполје, Станица граничне полиције Сјеница, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Ужицу, ради уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3966/18 од 18.12.2018. године, у седници одржаној 28.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3966/18 од 18.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3966/18 од 18.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сјеници П1 28/18 од 11.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Фонду ПИО, а на основу исплаћених разлика зараде по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у време државних и верских празника и то по стопи која буде важила на дан уплате за период од 01.11.2009. године до 30.11.2011. године, на месечне основице ближе одређене у том ставу изреке, који су досуђени пресудом Основног суда у Сјеници П1 811/12 од 06.03.2015. године, те да о извршеној уплати достави доказ тужиоцу. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 17.300,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3966/18 од 18.12.2018. године, одбијена као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сјеници П1 28/18 од 11.09.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП), ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

У конкретном случају предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, уплати законом предвиђене доприносе Републичком фонду ПИО. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса на (правноснажном и извршном пресудом) досуђени износ на име додатка на плату по основу нередовности у раду, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произлази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса, поднета је 08.02.2018. године, а вредност предмета спора није означена у тужби. Предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да за тужиоца уплати доприносе по основу пензијског и инвалидског осигурања Републичком фонду ПИО на основице додатака на плату по основу нередовности у раду у износима који су испод динарске противвредности од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

С обзиром на то да је реч о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић